

KAPITOLA PÁTÁ

Mezitím, co muži z Holy Divers usilovně pracovali, jejich drahé polovičky trávily svůj čas zkrášlováním na kosmetice. Těmto dámám se neformálně říkalo *Holy Ladies*, dokonce měly i svůj fanklub.

Berenice McDowell, v pořadí druhá manželka zpěváka Chucka, byla krásná inteligentní žena s jižanskými rysy. Když ji Chuck poprvé uviděl, okamžitě se do ní zamiloval. Tenkrát byl však ještě ženatý se Samanthou. Berenice ho očarovala natolik, že ji dva měsíce po rozvodu požádal o ruku. S Chuckem zanedlouho zplodili syna Tylera, který byl však Chuckův druhorozený syn. S první ženou Samanthou měl o pět let staršího chlapce Daniela. Berenice si z předchozího vztahu přivedla osmiletého Jamieho, kterého Chuck láskyplně přijal za svého.

Lindsay Pharrell, atraktivní blondýna, manželka baskytaristy Dexe, byla velice vychytralá a dominantní osobnost. Dobře věděla, jak si získat manžela a hlavně jak si ho udržet. Avšak na střední škole to bývalo jinak. Za těch časů bývali Dexter a Nick nejlepší kamarádi. Lindsay s nimi chodila do třídy. V té době se ucházela o Nicka, který ale miloval její sestřenicí Annu. Lindsay začala chodit s Dexem, aby byla Nickovi na blízku, ale neměla u něj žádnou šanci.

A nyní, po více než patnácti letech, tu seděla v jednom z nejluxusnějších kosmetických salonů v L. A. jako dáma a nechávala se obsluhovat. Kosmetička Katie jí lakovala umělé nehty. Tmavovláška dělala svoji práci velice dobře, avšak madam Pharrellové poskytovala služby velice nerada a s trémou. Marnivá a panovačná Lindsay si nikdy neodpustila kritiku drobných nedostatků a hlavně zdůraznění, že ona je dáma, která ji platí.

Berenice taková nebyla. Životem se prodírala sama už od šestnácti, a proto si vážila lidí, kteří tvrdě pracují.

Pod sušákem na vlasy seděla nepřiliš chytrá blondýnka Natasha Nelson, manželka kytaristy Gordona. Jelikož nepracovala a neměla děti, trávila spoustu času s Lindsay, kterou se snadno nechala ovlivnit. Tash bývala vysoká a velice štíhlá s velkými silikonovými ňadry. Bylo zřejmé, že pro její (ne)mysl pro domácnost s ní Gordon asi nebyl.

„...nechápu, jak můžete zvládnout být pořád samotné,“ povzdechla si Berenice, která bezduše listovala časopisem čekající, až přijde na řadu. „Co mi Chuck oznámil, že na pár měsíců odjíždí, jsem úplně bez sebe. Bude mi chybět.“ „Až budeš s chlapem tak dlouho, jako já, budeš šťastná, že vypadne,“ podotkla Lindsay. „Já se na to velice těším. Budu mít více času na sebe, na své přátele... Tady s Tash jsme si říkaly, že bychom si vyjely na jachtě ještě s pár známými. Párty každý den, žádný starosti. Můžeš se přidat.“ „To nejde, kdo by hlídal kluky.“ „Změnila ses, Be. Když jsi mezi nás přišla, bylas taková plná náboje, sexy kočka. A teď po dvou letech je z tebe strhaná stará bába. Kdepak sou ty výstřihy, push-up a mini? Jsi mladá, musíš si užívat,“ zdůraznila Lindsay. „Já Chucka miluju, nechci ho podvádět.“ „A kdo tady mluví o podvádění? Všechno je jen hra, pár flirtů ti zvedne sebevědomí. Když budeš chtěná jinými chlapama, toho tvýho to bude rajcovat.“ „Přesto chci Chuckovi zůstat věrná,“ řekla rozhodně Berenice.

„Otázkou je, zda i on chce.“ „O čem to mluvíš, jistě, že ano,“ zamračila se. „No tím si nejsem tak jistá. To, co se poslední dobou povídá...“ „Co se povídá?!“ „Však víš. Přijela jeho

kamarádka z Evropy.“ „Pořád nevím, o čem to mluvíš.“ „Přece, že Chuck a Alicia...“ „Nechápu,“ řikala odmítavě. „Tak nic, zapomeň na to.“ „Začalas to, tak to dokonči!“ „Stejně to jsou drby...“ „Sakra, Lindsay, tak už mluv!“ „Je to prostě zvláštní, že jsou jen přátelé, že nikdy spolu nic neměli. Ona, tak krásná žena a on, jenom chlap. Myslíš, že jí nikdy nepodlehnu? Není divné, že dlouho nemohla prorazit, ale jakmile se obrátila na něj, tak už je slavná? Nebo jeho záhadné výpravy do Evropy.“ „Jezdil tam, protože potřebovala pomoc. Měla problémy s přítelem. Je jako její bratr.“ „A proč pak tě nikdy nevzal s sebou, když to byla jen bratrská návštěva?“ Berenice se odmlčela. Byla pravda, že se jí manžel nikdy nezeptal, zda ho doprovodí. Všude jinde ano, ale k Alicii nikdy.

Pořád o ní mluví. Co přijela, chodí domů později a později. Opravdu pracují na desce? Do té doby to bylo tak krásné. Co je tu, je jako kámen. K tomu teď v noci jak přišel opilý... Nepoznávala jsem ho. Změnil se.

„Co mám teda dělat?“ Zeptala se zoufale Berenice. „Získat si ho zpátky. Odložit tyhle staropannenské hadry a probudit v sobě tu sexy couru, která ho tak očarovala.“

„Promiňte,“ vložila se do toho kosmetička Katie, „není to moje věc, ale než se ponižovat... Není lepší nejprve zjistit, jestli je to pravda? Co když jsou to jenom klepy a Vy pak ze sebe uděláte hlupáka?“ „A co je tobě do toho, ty slušičko?!“ Rozzlobila se Lindsay. „Jen jsem chtěla pomoci, tak se nezlobte.“

„Lindsay,“ řekla Berenice, „co když má ale pravdu? Může to být tak nebo tak. Měla bych nejprve zjistit, jestli je to pravda.“ „A jak asi?! Zeptat se ho? Nebud' naivní, zlato, myslíš, že se ti přizná?“ A Berenice sklopila oči.

„A ty zmizni, nechci tě vidět!“ Rozkázala Katie. Ta rychlými kroky odešla.

„Promiňte, děvčata,“ vešla do dveří salonu Alicia, „zdržela jsem se s Chuckem, museli jsme se pro něco vracet do studia.“ „Tohle nebudu poslouchat,“ zamumlala si pro sebe Berenice a odešla pryč. „Co je jí?“ podivila se Alicia. „Po roce, co jsme se neviděli, jsem čekala vřelejší přivítání.“

„Nejspíš má své dny,“ nasadila falešný úsměv Lindsay. „Posaď se vedle. Povídej, jaký byl let?“

Alicia se zběžně znala s Berenice a Lindsay. Dříve znala i Samanthu, s ní byly veliké kamarádky, ještě když bydlely v Arizoně. S Lindsay a Tash se seznámila přes ni. Alicia znala Samanthu už od počátku jejich vztahu s Chuckem. Byly obyčejné holky a velice si rozuměly, přestože byla Sam o několik let starší. Dokud nezačaly problémy s Chuckem a nerozešli se. Od té doby se Sam s Aliciou přestala stýkat a odstěhovala se na sever. Nikdo nevěděl proč.

Lindsay viděla jen párkrát, když doprovázela Samanthu na večírku či na nákupu. Ale ta se na ni dívala skrz prsty. Trnem v oku jí bylo její rychlé spřátelení se s kapelou. I Dexter o ní pořád mluvil, co přijela. Byla krásná, chytrá, ale hlavně byla naladěná na stejné hudební vlně. Rozuměla jejich řeči umělců. To nedokázala žádná z jejich partnerek.

Žádná, včetně Anny Matsudové. Ta dříve Nicka velmi podporovala v jeho kariéře. Paradoxně se ty dvě, Alicia a Anna, nikdy nesetkaly, přestože měly toho tolik společného. Anna se nikdy neúčastnila večírků a s Nickovými známými se nestýkala, pokud to opravdu nebylo nutné. První polovinu jejich manželství strávili sami pro sebe. Ani Nick se neúčastnil večírků. Ale to byl tenkrát úplně jiný člověk.

„A co chlapi?“ Zeptala se Lindsay Alicii. „Teď nikoho nehledám. Snažím se zadaptovat na americký klima. A věnovat se práci, samozřejmě.“ „To se nedivím, nikdo asi nemůže

nahradiť takovýho kance, jaký je Chuck.“ „Co prosím?“ Podivila se. „Chuck je borec, takový tělo... Vysoký a štíhlejší s malým pevným zadkem.“

„Musí být těžké odolávat, když jsi s ním tak často,“ přidala se Tash, která právě vyšla zpod sušáku. Chvilí bylo ticho. A do toho ticha se Alicia začala hluboce smát. Při představě, že ona a její nejlepší kamarád, se kterým dělali všelijaké lumpárny, jí chytl takový záchvat smíchu, že se otáčely ostatní zákaznice. Lindsay a Natasha nechápaly, čemu se tak směje. Ale Alicia se smála, smála a smála. Neohrabaně tleskala a řehtala se na celý salon. „Teď jste mě opravdu pobavily, holky, takhle od srdce jsem se dlouho nezasmála! Já a Chuck, prej,“ otírala si slzy, „ten kluk se mnou kupoval mí první vložky, jak by mohl být můj milenec? To se vám vážně povedlo!“ Kroutila hlavou a vydýchávala se.

„Co jsem říkala,“ podotkla polohlasem Kate, která sundávala Tash natáčky.

„Jen říkám, co se povídá, nic víc,“ pokrčila rameny Lindsay a už se více na toto téma nebavily.

„Co to bude, madam?“ zeptala se usměvavá Katie. „Neříkejte mi madam, copak jsem nějaká šlechtična? Nebo už vypadám tak staře?“ řekla Alicia pobaveně. „Jsem zákaznice, jako každá jiná. Nechci, abyste se mnou dělali výjimky.“

„Tak to jsem ráda,“ namítla Lindsay, „že když přijdu před tebou, nebudu se muset bát, že tě vezmou přednostně.“ „Proč by to měli dělat? Všichni jsme stejní. Nezáleží na tom, kolik máme peněz nebo jaké máme tituly. Do hrobu si to stejně nevezmeme,“ namítla Alicia.

„Kéž bych měla více takových zákaznic, jako jste Vy, slečno Raynoldsová,“ povzdychla si Kate. V jejím povzdechu byla skrytá narážka. Lindsay těžce polkla. Nebyla však typem člověka, který by se jen tak nechal smést ze stolu.

Katie míchala barvu na vlasy, když se s Aliciou bavila, a pochodovala sem a tam. Toho Lindsay využila a podstříčila jí do cesty nohu. Katie škobrtla a celou barvu převrhla na Aliciu.

„Panebože! Strašně se Vám omlouvám! Rychle, pojd'te se mnou do umývárny!“

„Ty huso, seš úplně neschopná!“ Osočila se na ni Lindsay, na kterou nespadla ani kapka.

„V klidu, to spravíme,“ řekla Alicia a následovala dívku do umývárny. Katie jí půjčila erární tričko, mezitím co se snažila opatrně odstranit skvrny čistěčem. Alicia ze sebe smývala zbytky skvrn. Věděla, že se se svým krásným novým vínovým tričkem může rozloučit.

„Je mi to strašně líto, vůbec nevím, jak jsem mohla zakopnout.“ „Netrapte se tím,“ říkala Alicia klidně. Viděla, že dívka byla opravdu zoufalá. Před tolika váženými zákaznicemi udělala takovou školáckou chybu. V tomto salonu byla teprve na zkoušku, co když jí vyhodí? „To tričko muselo být drahé, zaplatím Vám to!“ „Prosím Vás, neblázněte. Zás tak drahé nebylo. Ale mrzí mě to, koupila jsem si ho tady v Americe, bylo nové,“ řekla zklamaně. „Zkusím to vyčistit.“ „Nemá to smysl. Třeba ho v tom obchodě budou ještě mít. Koupím si nové.“

„Tady jsou!“ Otevřela Lindsay vítězně dveře umývárny. Vedle ní přišla vedoucí směny a za nimi nakukovala Natasha. „To je ona! Z ničeho nic na slečnu Aliciu převrhla barvu,“ říkala Lindsay pomstychtivě. „To je velice hrubá chyba, slečna Alicia je v našem salonu váženým hostem.“ Říkala vedoucí přísně.

„Nebylo to schválně, přísahám. Řekla jsem, že to slečně zaplatím,“ říkala dívka zoufale. „Csss,“ procedila Lindsay, „z čeho asi?! Tolik peněz jsi v životě neměla!“

„Je mi líto, Kartín, takovou reklamu si náš salon nemůže dovolit. Bohužel, musím tě propustit.“ A Lindsay se vítězně usmála.

„Tak moment,“ vložila se mezi ně Alicia, „jelikož já jsem ta poškozená, chci taky něco říct. Nemyslíte, že pro pár kapek barvy je to poněkud kruté opatření? Viděla jsem tu dívku pracovat, je velice pečlivá a důsledná. Zakopla, to se stává. Sice mě to mrzí, to tričko bylo moc hezký, ale pořád je to jen kus látky. Přece spolu s ním do koše nezhodíte i kariéru tak schopné kosmetičky?“ Dívka se začala cítit o něco lépe. Ale i tak byla atmosféra velice napjatá a její budoucnost nejistá. „Ali, prosím tě,“ mávla Lindsay arogantně rukou, „jaká pak kariéra?“ „Kariéra větší než znuděné snobské paničky!“ sjela jí pohledem.

„Paní vedoucí, prosím Vás, dejte jí ještě jednu šanci. Jako kosmetička a kadeřnice je velmi šikovná. Aspoň bude příště dávat větší pozor.“

Vedoucí se na Katie přísně podívala. Kate zavřela oči a čekala nemilosrdný ortel. „Slečně Alicii uděláš kompletní péči na vlastní náklady, rozumíš?! A dáš si extra záležet.“ „To znamená, že mě nevyhodíte? Ach bože, děkuju, děkuju!“ „Mně neděkuj,“ řekla vedoucí. „Jdu oznámit personálu, že pro dnešek už zákazníky nebereme.“ A odešla.

Alicia se spokojeně usmála. Lindsay a Natasha uraženě vyklidily bojiště.

„Nevím, jak Vám mám poděkovat,“ otočila se Katie k Alicii. „Udělám Vám, cokoli si budete přát. Zábaly, masáže, všechno!“ „Díky, ale budou mi stačit standardní služby,“ pousmála se Alicia. „Víte, slečno, moc to pro mě znamená. Nepotkala jsem nikoho z lidí jako Vy, kdo by udělal něco podobného.“ „Počkej, počkej, jak *lidi jako my*? To zní, jako bychom byli z jiný planety. Všichni pocházíme z jedné matky opice. Jen někteří se ještě nevyvinuli,“ a zasmály se. „To je pravda. Víte, když sem denně chodí samí snoby a dávají Vám najevo, jak jste bezvýznamná, na sebevědomí Vám to nepřidá.“ „To já chápu. Nenarodila jsem se s penězi. A také není nikde napsané, že s nimi i umřu. Nesoudím lidi podle výplatní pásky, ale podle toho, jací jsou a co mají v hlavě.“ „Kéž by tu takových bylo víc,“ povzdechla si Kate. „Člověk se snaží, aby byly krásné, víte, mě kosmetika baví, proto vždycky dělám něco navíc, aby se sem rády vracely. Ale ony to berou jako samozřejmost. Nezapomínají ani to blbý díky. Dělat tohle povolání byl vždycky můj sen, ale někdy...“ klesla hlasem.

„Tak pojď pracovat pro mě,“ navrhla jí Alicia. „Cože?“ „Jo. Vypadá to, že tu zůstaneš dýl. A nebaví mě se trmácet přes celý město. Budeš ke mně pravidelně jezdit. Zaplatím ti cestu, materiál a práci jak si právem zasloužíš. A když s tebou budu spokojená, doporučím tě svým známým.“ „Ale to po Vás nemůžu chtít, zničila jsem Vám halenku a Vy jste na mě tak hodná, já si to nezasloužím!“ „U tvého pracovního stolku jsem si všimla tvých certifikátů. Máš i kurz vizážistiky a typologie pleti. Já jsem pořád někde na focení, natáčení, rozhovory... A všude mají svého stylistu. Takže na všech fotkách vypadám jinak. Navíc mám vysoce citlivou pleť a nebaví mě pořád vysvětlovat, jaký krémy mi můžou natřít. Jezdi všude se mnou, nauč se, co mi sedí, a já ti pomůžu splnit tvůj sen.“

Katie už od útlého věku věděla, že bude mít jednoho dne svůj salon. Avšak cesta k němu byla vždy trnitá. Nevole rodičů, nízký finanční příjem, pošklebování okolí... Ale ona si šlapala vlastní cestičku. Dokončila školu, dodělala potřebné kurzy. Teď už jen zbývalo získat potřebnou praxi a hlavně finanční prostředky na zahájení vlastního podnikání. Na Aliciinu nabídku kývla, avšak s malými výčitkami svědomí. „Budu Vaším dlužníkem,“ řekla oddaně zpěvačce. Tak šťastná ještě nebyla. Kdyby jen z poloviny vyšlo to, co jí Alicia slíbila, byla by spokojená. A spokojená byla už teď, když udělala další krok ke splnění svého snu.

Když Alicia došla v podvečer domů, zahlédla před plotem svého domku známý černý sportůvek. O něj se opíral majitel Nick Matsuda a dokuřoval cigaretu. Podle nepořádku na chodníku bylo zřejmé, že to nebyla jeho první. Tohle byla tečka za jejím bláznivým dnem - setkání s Lindsay a jejími smyšlenkami, zvláštní reakce Berenice, zničené tričko a teď ji čekal střet s milencem, který nevěděl, co chce. A k tomu jí dělal bordel před brankou. Vypadal sice skvěle, měl na sobě černé sluneční brýle, černé košilové tričko po prsa rozepnuté a tmavě modré džíny. Ale náladu jí nezlepšil.

Alicia se chystala klíčem odemknout branku. Ani ho nepozdravila. Nick nevěděl, jak začít. Špačka cigarety zašlápl na chodník. „No pojď, v hale mám smetáček a lopatku,“ rozkázala Alicia. Nick se k ní přibližoval. „Víš Ali, chtěl jsem se ti omluvit.“ Alicia šla do domu. Nicka si nevšímala. „Promiň mi, jak se chovám, já se tak nechci chovat,“ zvolal do dveří. „Tak se tak nechovej.“ Vrazila mu do rukou smetáček a lopatku. „Ty se mi omluvíš, já ti odpustím, zašukáme si a posereš to zas. Omluv se, až se doopravdy budeš chtít omluvit a ne, když tě bude svrbět péro.“ A zabouchla mu dveře před nosem. Nick si povzdechl a šel zamést ten nepořádek na chodníku.

Když měl hotovo, pustila ho domů. Posadil se na kraj gauče v obýváku a Alicia chodila sem a tam jako lev v kleci. Nick se cítil tak provinile, že se na ni ani neodvážil podívat.

„To je ale pořád dokola, Nicku. Furt to samý.“ „Ale není to tak, jak to vypadá, věř mi.“ „Musel jsem Chuckovi něco nakecat, nemám zapotřebí se hádat ještě s ním.“ „A jak ti mám věřit a co vůbec ti mám věřit? Vím, že něco tajíš a taky cítím, že to pro tebe není jednoduché. Ale měl by ses s tím někomu svěřit, než se z toho zblázníš a ztratíš poslední lidi, kterým na tobě záleží. Když ne mně, tak si promluv s Chuckem. On tě nevyhodí, ať už je to tvý tajemství, co chce.“ „Jo, to máš pravdu. Když bude chvíli čas, tak se mu svěřím,“ kývl Nick. Na chvíli se odmlčeli.

Alicia se odvrátila směrem k prosklené stěně s výhledem do zahrady. Otevřela francouzské okno, aby dovnitř pustila jemnou vůni oleandrů.

Nick k ní tiše přistoupil: „A co bude s náma?“ Zakroutila hlavou. „Copak bylo někdy nějaký *my*? Celou dobu jsme se skrývali a lhali i těm nejbližším. Jako náci kriminálníci.“ „Já jsem se s tebou skrýval rád. Tvoje přítomnost mi dává strašně moc. Nevím, jak to vysvětlit, s tebou je to jako by zapadl poslední díl puzzle.“ „To je sice krásný, ale jak můžu vědět, že mi zrovna teď nelžeš?“ „Nikdy jsem ti nelhal,“ řekl rozhodně. „Pouze jsem ti neřekl, jak je to se mnou a s Ann, ale co se týče mých citů k tobě, tak jsou opravdové. Vrátila jsi mě zpátky do života, Alicio.“ „Touhle větou mě děsíš.“ „Taky neříkám, že můj život není děsivej.“ Alicia na něj vytřeštila oči.

„Záleží však na úhlu pohledu,“ odvrátil se od ní a zahleděl se do zahrady. „Já si to vybral dobrovolně a nikdy bych to neměnil. Ale teď jen prostě nevím, co mám dělat. Jsem tam, kde chci být, ale přitom vím, že bych tu být neměl. Pověz mi, stalo se ti někdy, žes potkala toho pravýho, ale potkala jsi ho vzhledem k okolnostem příliš brzy?“ Podíval se jí nešťastně do očí. „Ne, ale kdybych ho potkala, tak by byl pravý teď a tady, nač čekat? Nikdy nevíš, co se stane, nevíš, jestli tu budeš zítra. Tak proč odkládat moment, kdy můžeš být šťastný?“ Nick s Aliciou vnitřně souhlasil.

Ale co Annie? Teď ji nemůžeš opustit, dals jí své slovo. Ale zároveň nemůžeš předstírat city, který už dávno vyhasly, to si tvá žena nezaslouží, ať už je jakákoli. Tak už si to konečně přiznej, nemiluješ ji. Chtěl bys, ale už to nejde. Tvá láska postupem času umírala spolu s ní.

„Mlčíš,“ řekla po chvíli. „Ale asi je to tak lepší.“ „Dej mi čas,“ žádal. „Měj se mnou trpělivost. Pokusím se s tím něco udělat, slibuju.“ „Dám ti času, kolik budeš chtít, ale Nicku, nehraj si se mnou.“ „To nedělám. Příliš si tě vážím,“ a políbil ji ve vlasech. Alicia se k němu přitiskla. Držela ho, jako by ho měla vidět naposledy. Nechtěla se ho vzdát, ale mohla žádat takovou věc? Copak si může jen tak přijít a změnit život hned třem lidem? V sázce bylo mnoho. Buď vše, nebo nic.

Po chvíli strávené s Aliciou Nick odešel domů. Tentokrát to bylo jiné. Neměli spolu sex, ale přesto se oba cítili uvolněně jako nikdy předtím. Dlouho si povídali a ještě déle mlčeli. Vnímali přítomnost toho druhého, která jediná jim mohla říct, jak se opravdu cítí. Rozloučili se s láskou. Láskou, která však nemohla být vyslovena.

KAPITOLA ŠESTÁ

Nick přijel do své obrovské, přesto prázdné residence. Prázdné na smích, naději a život. Když tenhle dům spolu s manželkou kupovali, měl jasno, že zde jednou bude pobíhat pětice dětí a dva psi. Bohužel si s nimi osud zahrál tak násilně, že jejich sen nebylo možné splnit. Pokaždé, když prošel dveřmi tohoto domu, stal se z něj úplně jiný člověk. Byl ustaraný a unavený, ale nesměl to dát najevo. Musel se vzchopit, musel bojovat za dva lidi. Veškerý zdroj energie a pozitivní nálady musel sálat z něho. Nesměl pochybovat ani projevit strach. Musel své ženě poskytovat oporu a pocit bezpečí. A nejenom že musel, on chtěl.

Z tmavé haly viděl, že v horním pokoji jeho ženy se svítilo. Vyběhl vysoké mramorové schody a vešel do rozsvíceného pokoje.

Jeho žena Anna ležela v posteli. Byla bledá a pohublá. Na hlavě měla uvázaný šátek, který zakrýval její bílou kůži bez vlasů. U ní seděla hospodyně, která jí přidržovala u úst hlubokou misku. Anna právě zvracela. Nemilosrdné účinky předvčerejší dávky chemoterapie na ni právě dolehly.

Nick poděkoval hospodyni a dal jí pokyn, aby odešla. Přisedl si na postel vedle Anny. „Krásko moje,“ pohlídl ji po tváři, „dnes nevypadáš moc dobře.“ „Díky, Nicku, ty opravdu víš, jak máš ženu potěšit.“ Nick ji políbil na čelo a ona se usmála. Konečně se vrátil. „Mám to vylejt?“ „Jo, odnes to, prosím tě,“ řekla zesláble. Nick vylil obsah misky do záchodu, který byl v koupelně. Annin pokoj měl vlastní sociální zařízení. Misku vypláchl a navíc donesl sklenici vody.

„Proč jsi mi nezavolala? Jak dlouho se tak vlastně trápíš?“ „Nechtěla jsem tě obtěžovat, je to normální nevolnost po dávce, tohle jsem zažila snad už stokrát.“ „Měřila sis teplotu?“ Staral se. „Jo.“ „Kolik?“ „Na tom nezáleží.“ Nick si všiml, že má teploměr stále u srdce. Podržel její levou ruku a teploměr jí vytrhl z podpaží. Anna odvrátila pohled. „37,5°? Ann, musíme do nemocnice!“ „Nicku, nepřeháněj. Dobře víš, že mě přijmou až od 38°.“ „A ty zase dobře víš, že ráno přes těch 38° mít budeš. Stejně pojedeme. Tak už jed' me teď. Čím dřív ti dají léky, tím líp.“ „Nicku, teď v noci mi stejně nijak nepomůžou, nikdo tam není. Dají mi prášek, kterej si můžu vzít doma.“ „Jenomže v nemocnici budeš pod dohledem, kdyby se ti náhle přitížilo.“ „Nicku, podívej se na mě, umírám. Opravdu si myslíš, že by to mohlo být ještě horší?“ Nick se zhluboka nadechl a vydechl. Debaty na toto téma opravdu nenáviděl.

„Ann, někdy jsi horší než malý rozmazlený děčko.“ „Protože chci strávit noc ve svém domě? Možná je to moje poslední.“ „Tak dost!“ Zvýšil hlas. „Ty neumřeš, jasný?! Půjdeš na operaci...“ „Tohle nebudu poslouchat, o tom jsme už mluvili,“ odvrátila pohled. Nick se znova nadechl. „Půjdeš na tu zatracenou operaci, vymění ti játra a budeš v pořádku.“ „Tohle nemá smysl...“ Kroutila hlavou Anna. „Co pro tebe nemá smysl? Šance na nový život? Víš, Ann, já jsem vždy při tobě stál a nikdy jsem si nezoufal, ale poslední dobou mě unavuje bojovat za dva lidi.“ „Nicku, ta šance, o které ty mluvíš, je dvacetiprocentní, jestli vůbec přežiju samotnej zákrok. A to nemluvím o číslech, jestli moje tělo ta játra přijme.“ „Víš, kolik je lidí, kteří přežili ty nejsmrtečnější věci? Podívej se na sebe, řekli ti sotva dva roky a už s tím žiješ páteř rok.“ „To je věc názorů, jestli je to život.“ „Ann,“ klekl si k její posteli a chytl ji za ruku, „prosím tě, teď to nevzdávej.“ „Nicku, já už jsem se dávno smířila s tím, že umřu. Měl bys to taky udělat.“ „Když po těch letech doufání a boje je to strašně těžký smířit se s prohrou.“ „Byly to krásný roky, Nicku,“ pohladila ho láskyplně po tváři. „Doktoři na začátku řekli, že mi zbývají dva roky, ale to díky tobě žiju až do teď. Nebylo to jednoduché, musela jsem se vzdát všeho, co jsem měla ráda. Musela jsem se izolovat od ostatních. Ale ty jsi mi to všechno dokázal vynahradiť, jsem ti velice vděčná za tvoji starost.“ Nick se pousmál.

„Promiň, mluvil ze mě strach. Už dost sentimentu,“ vzchopil se. „Když nechceš jít na tu operaci, tak to budu respektovat. Sama víš, co je pro tebe nejlepší. Jen bych chtěl, aby ses zamyslela, jestli si nezasloužím alespoň jeden pokus, pokud je tu šance, aby ses uzdravila. Když ne kvůli sobě, tak kvůli mně. Kvůli nám.“ „Dobře, pane vyděrači, promluví s doktorem a ještě jednou s ním projdu, co by to obnášelo za rizika.“ Nick ji vděčně políbil na čele.

„Půjdu do sprechy, pak přijdu za tebou.“ „To bys měl, docela smrdíš,“ vrátila mu lichotku z jeho příchodu. „Ty taky zrovna nevoníš po fialkách,“ řekl s úsměvem. Anna se usmála, ale praštila ho po hrudníku.

Tyhle jejich vzájemné provokace ji držely nad vodou víc, než by se na první pohled zdálo. Anna onemocněla před pěti lety. Tenkrát, když se po dlouhém přemlouvání rozhodla s Nickem zplodit dítě, našel její gynekolog na ultrazvuku rostoucí objekt v oblasti jater. Zhoubný nádor na pravém předním laloku jaterním. Po měsících ozařování se zdálo, že nádor zmizel. Skutečně zmizel, ale metastáze zůstaly a rozšiřovaly se geometrickou řadou. Na čas se jejich růst zastavil, ale poslední rok musela Anna znovu zahájit chemoterapii. Nick při ní stál pokaždé, když se jí udělalo zle. Zaplatil jí nejlepší péči na nejlepší klinice. Měla k dispozici i léky, které ještě nebyly uvedeny na trh. Jediným řešením by byla transplantace jater. Avšak vzhledem ke zdravotnímu stavu Anny by naděje na úspěch byla mizivá. Protože co nestihla ještě zničit rakovina, zničila chemoterapie. Anna se rozhodla léčbu přerušit. Dřív nebo později by jí to stejně navrhli sami doktoři. Je to drsné, ale tak to je. Neplývají tak ohromné částky na někom, komu už stejně pomoci není. Annie se už rozhodla dávno, a jak se v nejbližších dnech dostane do nemocnice, své rozhodnutí sdělí lékařům a požádá o morfium na domácí užívání. Akorát o tom ještě musí říct Nickovi. Ví, že Anna zemře. Ale nechce si připustit, že by se to mohlo stát v nejbližší době. I když je její život mizerný, pořád dýchá a pořád je s ním. Stála při něm, když tvrdě dřel, aby se spolu s kapelou prosadili. Vyhráli. Chtěl jí její pomoc oplátit. Nechce prohrát.

Hned od jejího příjezdu zval Chuck Aliciu na návštěvu jeho rodinného domu, tak se rozhodla, že večer půjde navštívit své známé. S rozhodováním chvíli váhala, ale stejně neměla, co dělat. Navíc nechtěla být sama. Samota jí zavrtávala do hlavy myšlenky na Nicka.

K jejímu překvapení ji uvítal jenom Chuck. „Kluci si hrajou v pokojíku a Berenice leží v ložnici. Prý má migrénu. Poslední dobou ji má často. Dáš si pivo?“ Nabídl, když ji uvedl do haly. „Stačí mi voda, díky. Berenice jsem potkala odpoledne v salonu. Byla nějaká podrážděná. Jindy mě obejmě a povídáme si, ale teď to bylo dost divný.“ „Kašli na to. Beztak zas nějaký ženský periody... Povídej, co je vlastně u tebe nového. Ani jsme neměli příležitost pokecat,“ usmál se na ni zvědavě. „No to máš pravdu, pořád jenom makáme... Zabydluju se tady, nejspíš tu opravdu zůstanu.“ „Vážně?“ rozzářil se Chuck. „A přemýšlelas o mojí nabídce?“ „Myslíš to turné? Jo, přemýšlela. Asi pojedu. Tu Evropu určitě a pak se uvidí, jestli mě dál budete chtít.“ Mluvila velice vyrovnaně a plna nadějí v lepší zítřky.

„A co, že jsi tak najednou taková veselá? Jsi zamilovaná?“ A Alicia se začervenala. „No tak, povídej! Kdo je ten frajer?“ vyzvídal. V křesle sebou šil, jako kdyby seděl na špendlíku. „Nevím, jestli je to láska, ale... Zaujal mě jeden muž. Párkrát jsme se spolu vyspali, ale... Krucinál, ten mi ale zamotal hlavu!“ „Párkrát jste se spolu vyspali?!“ zkameněl Chuck. „Jo, co je na tom?“ „Alicio, já tě nepoznávám! Ty seš tak nezodpovědná! Myslel jsem, že hledáš toho pravýho a ne, že se taháš s cizíma chlapama jak nějaká...“ „Chucku! Kdo jsi ty, že mě můžeš soudit, ha? Z milostnýho chození už su dávno vyléčená, nechci znova zažít zklamání. Se Jacquesem mi to bohatě stačilo a už nikdy víc!“ „A sex bez závazků je řešení?“ „Já neslibuju nic jemu, on neslibuje nic mně. Dělá to tak každý. Proč to nemůžu zkusit i já?“ „Najdi si pořádnýho chlapa, Alicio, někoho, kdo tě bude milovat a vážit si tě. Nemluvím o tom hajzlovi, se kterým jsi chodila v Evropě, mluvím o upřímným chlapovi, kerej se o tebe postará.“ „Ale já nepotřebuju bejt na někom závislá! Nechci se vázat. Ale on...“ odmlčela se. „Co to může bejt zač, prosím tě?! Stejně tě jenom využívá.“ „Tak se využíváme navzájem.“ „Alicio, chlapi sou hajzlové! Myslíš si, že to máš pod kontrolou, ale nemáš. Dřív nebo později ho začneš nudit a nechá tě.“ „Chucku, můžu mít dotaz? Proč vždycky, když se zmíním o nějakým chlapovi, vyšiluješ jak starej fotr?“ Chuck se nadechl. „Protože to, co jsem zažil v Evropě, už nikdy nechci zažít.“ Alicia se urazila. Tohle Chuck přehnal. Nesnášela lidi, kteří vám pomůžou a za nějakou dobu vám svoji pomoc vyčtou. „Neprosila jsem se tě o pomoc.“ „A to jsem se měl dívat, jak se ničíš kvůli bastardovi, kterej si tě nikdy nevážil?!“ Alicii vjely do očí slzy. „Kdybych mu tenkrát nerozbil hubu, pořád by si s tebou zahrával. A ty zoufalá, bez života, bez naděje... Myslíš, že jsem něvěděl, proč nosíš dlouhý rukávy, že pod nima skrýváš modřiny?!“

„Myslím, že jsme právě skončili. Raději půjdu, než si řeknem něco ošklivýho.“ Zvedla se z pohovky a šla ke dveřím. Chuck ji následoval. „Ali, chtěl jsem jen říct, že mám o tebe strach.“ „Já vím. A taky vím, co dělám. Už nejsem ta naivní malá holka, která uvěřila krásným modrým očím kluka, kterej se vsadil s kamarády, že sbalí jednu pannu z knihovny.“ Chuck ji objal. „Nemyslel jsem to tak.“ Alicia zavřela oči. „Tak zítra,“ špitla.

„Jo, zítra přijde právník.“ „Kvůli těm záhadně stopenejm penězům od vydavatelství?“ „Jo, přesně. Nick má veškerý podklady, tak doufejme, že přijde vyjímečně včas.“ Alicia se pousmála. „Nebud' na něj krutej. Má k tomu jistě svý důvody.“ „Hele, co je mezi váma dvěma?“ Alicia vyšla z domu. „Sbohem Chucku!“ „No jo, sbohem.“ Zabouchl dveře. Byl docela sešlý.

Ale polekala ho Berenice, která stála na schodišti v hale. „To je škoda, že Alicia má nového milence.“ „Jak dlouho jsi poslouchala?“ „Mám o tebe strach.“ Napodobila ho ironicky. „Jsi pokrytec, Chucku. Sleduješ jen vlastní zájem a to, jak ji dostat do postele.“ „To je nesmysl! Kdo ti to zas nakukal, co?!“ Zvýšil na ni hlas. „Vždyť je to do očí bijící! Ostatní si na mě ukazují prstem!“ „Ahá, takže madam měla čajový dýchánek s Lindsay a Natashou! Proboha Be, to nemyslíš vážně... Ty dvě jsou zhýčkaný, nudí se, tak se serou do vztahů druhých.“ „Ale co když mají pravdu?“ Ukápla jí slza. „Be,“ objal ji, „ty dvě mi už zničili jedno krásný manželství, nechci zničit i to druhý.“ A Berenice ho pevně objala. „Přisahaš, že mezi tebou a Aliciou nic není?“ Špitla. „Be, to snad není nutný...“ „Přisáhej, prosím,“ podívala se mu do očí. Ty její mu připomněly lásku, věrnost a oddanost, kterou si slíbili u oltáře a kterou mu Berenice vroucně poskytovala. „Moje srdce bije jen pro tebe, Be.“ A pohladil ji po tváři. Objala ho. Chuck zavřel oči. *Pomohlas mi zapomenout na Samantinu zradu. Dalas mi nádherného syna. Jsi nejkrásnější žena, jakou jsem kdy poznal. Ale nejsi Alicia.*

Nick ležel v Annině posteli, ale nemohl usnout. Držel ji pevně v objetí, kde mu spokojeně usnula.

Co to krucinál děláš, Matsudo?! Annie je tak bezbranná... Proč ji ještě srážíš? Ležíš v její posteli a přitom myslíš na Aliciu. Nezvládls to, zabouchnul ses. Ta sexy kočka se ti vryla pod kůži. Proč je tak těžký přestat?

Nick rozjímal až do brzkých raních hodin. Svědomí ho sžíralo jako nikdy před tím. Na druhé straně cítil, že sem už nepatří, že patří někam jinam.

Hlavou mu probleskla vzpomínka na večer, kdy mu Alicia po několika dnech od předávání cen ve Washingtonu zavolala, aby k ní na noc přijel. Byl jí zcela okouzlen, když mu otevřela spoře oděná v černé, ale průhledné košili, pod níž prosvítalo černé krajkové prádlo. Měla obuté černé páskové lodičky na jehlových podpatcích. Její dlouhé voňavé vlasy sepínal rozčuchaný drdol. Svádívim pohledem Nicka uvedla do temného, svíčkami osvětleného obýváku, kde si klekla na bílou kožešinu, čímž ho vyzývala, ať k ní přistoupí zezadu. Nick ji k sobě přitiskl a líbal na krku. Toužebně hladil její prsa a podbřišek. Zavřela oči a nechávala se něžně laskat. Pak se k němu otočila. Nick ji začal líbat na rtech a ona ho začala pomalu svlékat. „*Obvykle se s cizíma na rty nelíbám,*“ oznámila mu. „*Já taky ne,*“ zašeptal a zasypal ji vášnivými francouzskými polibky.

Najednou ho z fantazie vyrušilo, že mu po ruce stéká cosi teplého. Byla to krev. Annina krev. Nick se polekal a posadil se. Zjistil, že krvácí z nosu. „Bože, Annie, probud' se!“ Byla sotva při vědomí.

„Carmen! Carmen!“ zavolal ze dveří na hospodyně.

„Annie, musíš se posadit.“ Posadil ji, ale ona padla bezvládně zpět do peřin. „Motá se mi hlava, Matsudo,“ špitla. Nick jí dal do nosu kousky papírového ubrousku, aby zmírnil krvácení. Ale jelikož Anna brala léky proti srážení krve, bylo její zastavení téměř nemožné. Nick se oblékl, Annu přikryl dekou, vzal ji do náručí a vynesl z pokoje.

„Co se děje, pane?“ Divila se služebná, když je potkala v hale. „Ann nejspíš klesl tlak, musím ji odvést do nemocnice.“ „Pojedu s Vámi.“

Cesta autem se zdála nekonečná. Nick řídil a služebná držela Annu na zadním sedadle. Přidržovala její nos, aby se rána uzavřela. Osvěžovala ji mokrým ručníkem. Jenom že Annin stav se zhoršoval.

„Jak je na tom, Carmen?“ Zeptal se Nick, když ho opět zastavila červená. „Je to zlé, pane. Celá se třese a navíc jí začala téct krev i z očí.“ „Sakra!“ zahartusil. Na křižovatce se rozhlédl z prava i zleva. Když žádné auto na dohled nebylo, šlápl na plyn a projel na červenou. Měl štěstí, že v tuhle ranní hodinu téměř nikdo nejezdíval.

V nemocnici ji okamžitě přijali na jednotku intenzivní péče. Přístroj, který měřil její tlak, ukazoval nízké, životu nebezpečně hodnoty. I její puls byl velice slabý. Dostala léky na snížení horečky a zastavení zimnice. Lékaři se rozhodli doplnit jí krev. Hodnoty krevních destiček byly na nule, proto to krvácení.

Nick vše sledoval za prosklenou stěnou pokoje. Byl to strašný pohled. Ann krvácela a kolem ní byli tři zdravotní sestry a lékař.

Tak tohle je ono? Říkal si Nick. Takhle to má skončit?

Najednou začal přístroj měřící práci jejího srdce hvízdát na poplach.

„Ztrácíme ji!“ křikl doktor. „Sestro, rychle, defibrilátor!“ „Nabíjím!“ Mezitím lékař roztrhl pacientce noční košili.

„To ne...“ rozplakal se Nick. Jeho noční můra se stala realitou. Lékaři se ji snažili marně oživit. „Annie, ne!“ Bouchl do skla. Jedna ze sester zatáhla žaluzie, aby to Nick neviděl. Zády se opřel o sklo a vyčerpaně sjel až k zemi. Pokrčil nohy a podpíral si hlavu. Před očima se mu opakovala hrozná scéna, kde jeho zbožňovaná žena umírá.

Když to lékařský tým skoro vzdal, Annie naskočil puls. Dokonce se i probrala k vědomí.

Sestra otevřela dveře. „Nechci to slyšet, sestro,“ řekl Nick zlomeně. „Chce Vás vidět.“ Nick pomalu vstal. *Nejspíš lékař.* Pomyslel si a opatrně vešel.

Nevěřil vlastním očím. Svě ženě padl kolem krku a rozplakal se jako malá holka. „Bože, Annie, ty žiješ!“ „Přece tě tu nenechám na ostudu.“ řekla slabě. Nick ji políbil na čele. „Moje Annie! Tolik jsem se bál!“ „To já taky,“ uronila slzu. „To já taky...“

„Pane Matsudo, teď dáme Vaší paní léky, po kterých bude spát. Uděláme pár vyšetření. Je tu riziko, že by se to mohlo opakovat,“ řekl lékař. „Jistě, chápu,“ vstal. „Chlape, já Vám tak děkuju!“ Padl lékaři kolem krku. „Díky vám všem.“

„Pane Matsudo,“ řekla sestra, „Vaše paní teď bude spát. Měl byste si jít taky odpočinout.“ „Ne, počkám venku na výsledky vyšetření.“ „Dobře, ale dám Vám alespoň něco na zklidnění. Zažil jste obrovský šok.“

Když Alicia přišla ráno v devět do studia, mezi muži vládla velice napjatá atmosféra.

„Ahoj Ali,“ pozdravil ji bubeník Ted, který si jako jediný všiml, že přišla. Ostatní nervozitou ani nedutali. Vlastně si nedovolili nic říct, protože Chuck chodil jako lev v kleci.

„Co se děje?“ Zeptala se potichu Alicia Teda. „Za dvacet minut má přijít právník. Soudíme se s naším vydavatelstvím o osmdesát milionů dolarů.“ A Alicia si hvízdla. „Od toho se pak odvíjí veškerý poplatky, reklamy, platy členům našeho týmu, asistenti, stylisti, manažeři, producenti, znáš to... Teď jsme se zavázali některým charitám, které jsou na nás závislé, a tak dále. Nikomu z nás by se nelíbilo to cálovat z vlastní kapsy.“ „No to se

nedivím,“ namítla Alicia. „Nick má určitý podklady a smlouvy, který vydavatele zavazují nám ty prachy dát.“ „A Nick stále nedorazil,“ dodala.

„Tohle už je moc. Esi nedojde, tak ho to necháme všechno zaplatit.“ začal Gordon. „Já bych s ním natvrdo rozvázal smlouvu, stejně kapele nijak neprospívá,“ řekl Dexter se založenýma rukama.

„Pokud si dobře pamatuju,“ vložil se do hovoru Ted, „tak to byl Nick, kdo vás dva do kapely přivedl.“ „Jo,“ souhlasil Joe, „a nebýt Nicka, nikdy neprorazíme.“

„Já si myslím,“ oponoval Dex, „že to díky Chuckovi, jeho skvělému hlasu a jeho kontaktům jsme prorazili.“

„Nechci se do toho míchat,“ ozval se ženský hlas, „ale pokud dobře vím, tak jste prorazili jako šestičlenná kapela. Každý tu máte svoji úlohu hudební i nehudební a přitom tvoříte jeden celek. Odchodem Nicka přijdete o jednu šestinu skvělé práce.“ „A hlavně přijdem o kamaráda,“ řekl Ted a Joe souhlasně kývl.

„Jakej pak kamarád,“ procedil Dex mezi zuby. „Vždycky jel sám za sebe, všude musel bejt vidět, každej rozhovor a vůbec.“ „Nick je prospěchář,“ osočil ho Gordon.

„Nepřijde vám to dětinský soudit svého přítele, když se ani nemůže bránit?!“ Přistoupila k buřičům. „Ty s ním pícháš, že se ho tak zastáváš?!“ Zaútočil na ni Dex. „Hájím toho, kdo se sám hájit nemůže!“ „Tak prosím, počkáme na Nicka, až se uráčí přijít. Tak kolik mu dáme? Pět minut nebo raději pět let? Do důchodu to třeba stihne.“ „Seš ubožák,“ prskla. „Rád bych si poslechl Nickovy výmluvy, že zaspal s jednou ze svých děvek, ale to se asi nedočkám. On nepřijde.“

„Navrhuju hlasování,“ řekl Gordon. „Celou dobu nás Nick komandoval, jezdili jsme na turné na několik měsíců, a když jsme se vrátili, byla tu nová deska a spolu s ní další měsíce zavřené tady v týhle díře. Řekněte, pánové, kdy naposledy jste byli na dovolené, kde jste si fakt užili? Máme prachy, nepotřebujeme furt makat.“ „Jo,“ přidal se Dex, „já si chci svý prachy užít, ne si za ně koupit rakev.“ „A co je horší, našim ženám tikaj biolgický hodiny, taky se chci usadit.“ „Ale s Nickem na to nikdy nebudeš mít čas.“ řekl Dex a pokračoval: „Tede, Joe a co vaše přítelkyně? Hups, já zapomněl, rozešly se s váma, páč jste na ně neměli čas. Chucku, jak se ti daří v tvým druhým manželství? Od Lindsay jsem slyšel, že to stojí za hovno.“

„Už to zachází příliš daleko,“ řekla Alicia. „V tomhle mají pravdu, Ali,“ řekl Joe, „díky Nickovi jsme nejvytíženější kapela v Americe. Popravdě, už ani nevím, co to znamená být doma.“

„Chucku,“ obrátila se na kamaráda, „to k tomu nic neřekneš? Jen tak hodíš svýho nejlepšího kámoše přes palubu?“ „Ne, Ali, to on nás hodil přes palubu už dávno.“ A odešel. Gordon a Dex se na sebe lstivě usmáli. Alicii se z nich udělalo špatně. „Styďte se. Všichni!“ Podívala se vyčítavě na Teda a Joea. Na to odešla pryč.

Plán sesadit krále z trůnu a převzít jeho království se pomaličku začal realizovat. Tento lstivý nápad se v Dexterově hlavě začal rodit už dávno. Zkrytá nenávisť k nejlepšímu příteli se začala rodit už na střední škole a spolu s roky přicházejícího úspěchu byla přikrmována. Nick byl vždycky ten lepší. A jeho nejlepší kamarád stál v jeho stínu. Od výsledků ve škole, přes úspěch u dívek až k samotnému vrcholu na hudebním nebi. Nick byl prostě lepší. Nebylo to tím, že by měl nějaký druh protekce, všichni v kapele měli stejné šance. Obyčejní kluci z předměstí, kteří rozváželi pizzu za pár babek a večer urputně dřeli, aby si jednou splnili svůj

sen. Nick byl jiný, než ostatní, Nick byl vizionář. Měl svůj sen, na který se upnul tak silně, že si o něm ostatní mysleli, že je blázen. Žil svým snem dávno před tím, než se stal skutečností. Proto byl jako jediný schopen ustát ten nátlak veřejnosti, když novináři čekali, až někde udělá nějakou chybu, při které ho mohou přistihnout a jedinou fotografií mu zničit dobrou pověst. Zároveň měl nejostřejší lokty ze všech, měl vůli pokračovat dál, když naděje ostatních vyhasla. Nick ve svůj sen věřil natolik, že někdy zapomínal na své nejbližší. Ale nikdy není nic stoprocentní. Někde se daří a někde ne. Dex ale viděl jen Nickův úspěch. Den co den ho zžírala myšlenka na to, že v Nickově stínu nikdy neprorazí. Nestačilo mu, že byl členem jedné z nejslavnějších světových kapel. Chtěl, aby si ho lidé pamatovali jako osobnost sama za sebe. Ne jako součást celku.

Do vínku si přilila své i jeho závistivá manželka. Z mládí měla mindrák, že její nevýrazná sestřenka očarovala muže jejích snů. Oblíbenějšího a známějšího ze dvou kamarádů. Pravidelně svému muži předhazovala Nickův úspěch a zdůrazňovala jeho vlastní neúspěch, jako by se za něj styděla. Jejich manželsví připomínalo pohádku *O nespokojené rybářce*, která žila v láhvi od octa. „Oni mají to a já to chci taky“ či „Podívej se, kam to dotáhl a podívej se, kde jsi ty“ se v poslední době ozývalo z jejich ložnice častěji a častěji. A tak dlouho tutlaná zloba, závist a Lindsyina nic nepřející posedlost tím, co mají ostatní, dovedla Dexe ke špinavému řešení zbavit se Nicka jednou pro vždy. Zatím jen tiše vyčkával a sledoval situaci v kapele, která byla velice napjatá. Svým způsobem si to Nick zavinil sám, ale bez Dexových zásahů by to možná dopadlo jinak.

Nick zůstal s Annou během všech vyšetření. Byla sice ospalá, malátná, ale pro Nicka bylo důležité být s ní. Intervaly mezi jednotlivými vyšetřeními zabraly i dvě hodiny. Čekání bylo zdoluhavé a úmorné. Nick měl hodně času sám na sebe, protože hospodyně, která čekala na chodbě, odešla na jeho pokyn domů. Přemýšlel. Snažil se vyřešit svoji situaci. Na jedné straně tu byla nová láska, která ho držela na živu a na druhé straně byla láska životní, kterou zase držel při životě on. Přesto, že to bylo těžké, rozhodl se zůstat s Annou do jejích posledních dní.

Z nemocnice, když vyšetření skončila a Anna mohla konečně spát, šel Nick do studia. Bylo něco před druhou hodinu odpolední, ale na parkovišti stálo jen jedno auto. Chuckovo. Nick vešel do budovy, kde ho udivil klid. Byl zvyklý, že se tam neustále něco děje a pořád tu někdo pobíhá. Dveře od studia byly zamčené. Chvilí se tu zamotal.

„Nicku!“ řekla překvapeně Alicia, která si nesla složku s texty. „Ali, kde jsou všichni?“ „Nikdo tu už není. Jen Chuck vzadu ve zkušebně, ale taky už se chystáme domů,“ přistoupila k němu a zadívala se na něj. Vypadal ztrhaně. Měl obrovské šedé kruhy pod očima, krvavé oči a možná mu za dnešní noc přibýlo i pár vrásek. „Bože, Nicku, vypadáš hrozně. Jako bys kalil celou noc.“ „Su strašně unavený, Ali.“ „Víš, než půjdeš za Chuckem, měl bys něco vědět. Je nasranej a dost.“ „Nadělá kvůli menšímu zpoždění.“ „Dnes přišel ten právník z vydavatelství. Čekal tu dvě hodiny. Veškerý podklady pro tu žalobu máš ty, Nicku.“

„Do hajzlu!“ Chytil se za hlavu. „To bylo dneska? Do prdele!“ Opřel se hlavou o zeď. „Všichni jsme se ti snažili dovolat. Měla jsem strach, jestli se ti něco nestalo.“ „Bože já su takovej vůl!“ Proklínal se. „Hlavně, že jsem si to večer všecko nachystal. Ali,“ podíval se na ni vážně, „musíš mi věřit, dnes jsem prožil nejhorší noc a ráno svýho života, já...“ „Vypadáš

na to Nicku, ale mohls zavolat, že nepřijdeš.“ „Víš, stala se taková věc, že... Vypadlo mi to z hlavy.“

„Chcou s tebou rozvázat smlouvu, Nicku.“ „Cože?!“ Vytřeštil na ni oči. Alicia se znovu nadechla: „Kapela ti chce vypovědět smlouvu. Gordon a Dexter na tom trvali. Joe a Ted by se tě aj zastali, ale ti dva je úplně převálcovali. Chuck byl vytočenější, proto kývl. Bylo to hrozné, říkala jsem jim, že nejde soudit tě, když tu nejsi.“ Nick se na chvíli odmlčel. „Stejně jsem si chtěl dát chvíli pauzu.“ „Nicolasi! Přece se nenecháš vyhodit z kapely, kterou jsi sám založil?! Vždycky to byl tvůj sen!“ „Víš, Ali,“ chytil ji za ruce, „někdy musíš obětovat vlastní štěstí kvůli štěstí druhého.“ Poté se vydal ke dveřím na konci chodby. „Nicku, stůj!“ předběhla ho. „Musíš říct Chuckovi pravdu! Ať už je to, jak chce, musíš mu to říct. On není uraženější, protože chodíš pozdě, ale protože si myslí, že už mu nevěříš. Řekni mu to a vše bude v pořádku.“ „Jdi domů, krásko.“ Pousmál se bolestně a Alicia zůstala stát.

Když vešel do zkušebny, uviděl Chucka, jak si prohlíží na notebooku jedno celkem staré video. Byl to zákulisní materiál z jejich prvního velkého koncertu. Chuck seděl na stole a notebook měl položený na reprobedně, která stála volně u zdi.

Nick k němu opatrně přistoupil. „Náš první koncert,“ podotkl Chuck. „Byli jsme nervózní jak prase. Ted si dal dokonce na kuráž pár ft’anů,“ zavzpomínal. „Jo, a pak do toho třískal úplně zcestně,“ dodal Nick. „Naštěstí to nikdo nepoznal. Fanoušci z nás byli úplně mimo.“ „A víš proč, Nicku?“ Otočil se k němu Chuck. „Protože jsme drželi při sobě! Byli jsme obyčejní kluci, závislí jeden na druhém. Byli jsme rodina, Nicku. Kam to všechno zmizelo? Copak už si nevěříme? Dexter a Gordon si dycky jeli na vlastním písečku, ale my dva jsme bývali přátelé.“ „A pořád jsme, Chucku. Nebo alespoň z mojí strany se nic nezměnilo,“ sklopil oči. „Ten případ pravděpodobně prohrajeme. Přijdeme o spoustu milionů. Ale to by mě tak nesralo jako to, že přijdu o skvělého kolegu. O kamaráda jsem už přišel dávno.“

„Tak jo.“ nadechl se Nick. Chuck mu ale skočil do řeči: „Nebo víš co, Nicku? Jestli mě chceš zase zasypat tisíci výmluv, tak radši vypadni! Nemám náladu poslouchat tvoje...“ „Annie umírá,“ zavřel oči Nick. „Tak to už je vážně moc výmluva – Cože?!“ Zamyslel se. „Ann má rakovinu. Umírá. Lékaři to odhadují na pár měsíců.“ Chuck chvíli mlčel. Zasáhlo ho to. „Dnes málem zemřela. Byl jsem u toho, jak ji oživovali. Její srdce přestalo bít na několik vteřin. Takže se vážně nezlob, že nad svým vyhazovem z kapely neprojeví žádnou lítost.“ „Nicku, počkej přeci! Proč jsi mi nic neřekl? Dneska je ale přece medicína daleko, určitě ji uzdraví.“ „Chucku, ona se ve skutečnosti léčí přes čtyři roky. Začalo to nádorem, kdy skoro dva roky docházela na chemoterapie. Na nějaký čas jsme měli pokoj, ale pak zjistili, že má všude metastáze. Loni musela znova zahájit léčbu.“ „A to jste v tom celou tu dobu sami? Proč jste nic neřekli?!“ Divil se. „Ann si to nepřála. Řekla, ať klidně rozhlašuju, že mě opustila, než abych řekl pravdu. Izolovala se od všech kamarádů. Znáš ji, jak je hrdá, nechtěla, aby ji někdo litoval.“ „To chápu, ale musí to být hrozný bejt sám na takovou hrůzu.“ „Jo...“ vydechl smutně. „Ale víš, co je nejhorší? Vždycky jsme se opírali jeden o druhého, vzájemně se podporovali. Měli jsme svůj svět. Ale poslední rok si v tom našem světě připadám nějak sám. Přestala bojovat, Chucku. Ať se snažím, jak chci... Vzdala to. Je smířená se svým osudem. A když začne s řečmi, až zemře... Někdy nevím, jak dál.“ „A to už vážně nejde nic dělat?“ „Jediná možnost je jít na operaci, ale ta je moc riskantní. Mohla by při ní zemřít. Ann je příliš vyčerpaná léčbou. Chucku, kdybys ji viděl... Celý dny jen leží ve svém pokoji, má zatažený

závěsy, ten pokoj je jak jedna velká hrobka. Je to strašný. Už ani nechce chodit ven do zahrady, kterou tolik milovala.“

Nastalo ticho. Muži hleděli do prázdna a mysleli na Annu. Pro Chucka to byla zdrcující zpráva, protože Annu měl velice rád. Tento pár byl pro něj vzorem něčeho, co sám nikdy neměl, ale hluboko v duši by si to přál. Obdivoval trvalost jejich vztahu a vzájemnou lásku a podporu. Viděl v nich ideál manželství.

„Nicku, podívej, kdybych ti mohl nějak pomoci...“ „To je dobrý, Chucku. Ale budu moc rád, když mi pomůžeš to nějak šetrně říct ostatním. I oni jsou mí přátelé. A jejich manželky sou přítelkyněmi mojí Anny. Nechci, aby zemřela sama.“ „Promyslím si to a najdu nějaký způsob. Seš dobřej chlap, Nicku. Vždycky jsem věřil, že seš dobřej.“ „Díky, Chucku,“ a objali se. „A Nicku? Myslíš, že bych mohl Annie někdy navštívit?“ „Určitě, ale nejdřív to s ní proberu, OK? Půjdu si pro texty. Budu teď pár dní psát doma.“ „To chápu,“ řekl Chuck a očima se s ním rozloučil.

Za dveřmi zkušebny si Nick hluboce vydechl. Ulevilo se mu. Jako by uvnitř nechal obrovský balvan, který měl k sobě přikovaný a během těch let narůstal a narůstal. Věděl, že Anna mu vynadá a možná s ním nebude mluvit, ale zároveň věděl, že Chucka velmi ráda uvítá. Bývali velcí kamarádi. Dříve, když byl ještě Chuck ženatý se Samanthou, jezdívali na společné dovolené. Nick si byl jistý, že ve finále udělal dobrou věc.

K jeho překvapení byly dveře nahrávacího studia odemčené. Vešel, ale zděsil se. U konferenčního stolku nehybně ležela Alicia. Ležela na levém boku s vyvrácenou hlavou.

Nick neváhal a přiběhl k ní. Začal ji křísit. Lehce ji poplácal po tváři. „No tak, zlato! Ještě ty mi onemocni a můžu se fakt jít střelit...“ Třásl s ní zoufale.

Probrala se celkem rychle. „Nicku,“ řekla slabě, když pomalu otevřela oči. „Co se stalo?“ „To nevím, zrovna jsem přišel a ty jsi tu ležela, dostal jsem strach.“ Pomalu se posadila. Nick ji stále podpíral. „Šla jsem si pro disk. Jak jsme fotili a tak. Už to mají sestříhaný. Musí ležet někde tady, měla jsem ho v ruce. Pak se mi zatočila hlava a třískla jsem sebou o stůl,“ a chytla se za hlavu. „Jak se cítíš teď?“ „Dost mě ta rána bolí.“ „Pomůžu ti vstát,“ chytil ji v podpaží a vytáhl. Bylo to pro něj snadné, byla o dvě hlavy menší než on. „Dokážeš stát?“ „Jo, už je to dobrý.“ „Našel jsem to CD, bylo pod stolem.“ Alicia si mnula bouli. „Doma si na to dáš obklad. Zavezu tě.“ „To není třeba, nedělej si starosti.“ „Nemluv a pojď,“ otevřel dveře. Alicia jej mlčky poslechla a nechala se jím odvést domů.

Po příchodu si ulevila vyzutím lodiček. Ale jak vstávala ze země, z prudkého pohybu se jí opět zamotala hlava. Nick ji včas podepřel. „Co se to s tebou děje, maličká?“ „Už je to dobré. Mám nízký tlak, když prudce vstanu, zatmí se mi před očima. Zdejší přímořské ovzduší je na mě moc husté.“ Nick kývl, ale klidný vůbec nebyl.

Alicia přešla do kuchyně a Nick ji následoval. „Poslyš, Nicku, jedls něco?“ A on se zamyslel. „Myslím, že dneska asi ještě ne. Možná něco z automatu, já nevím.“ „Mám ze včerejška zpracované maso. Nasmažím placky, kousičky masa do toho dám a zapeču se smetanou a brokolicí. Je to otázka půl až tři čtvrtě hodinky.“ „Popravdě, přemlouvav tě nebudu. Mám hlad jako vlk,“ a Alicia se spokojeně usmála. Milovala vaření. „Akorát, Ali, mohl bych se zatím opláchnout?“ „Jo, jasně. Ručník máš v koupelně. Nechala jsem ti ho tam viset ještě od poslední návštěvy. A prádlo tu myslím taky máš, zkus v nočním stolku v ložnici.“ „Jsi zlatá, Ali. Děkuju,“ a odvedl své zmořené tělo do koupelny v patře.

Alicia se převlékla a dala se do smažení tenkých těstových placek. Kuřecí maso nakrájené na kousíčky ochutila bylinkami a na přírodno orestovala. Hotové je zamotala do amolet s najemno nakrájenou brokolicí, vložila na pekáč a zalila smetanou. Nechala péct v předem vyhřáté troubě.

Až bylo jídlo hotové, šla nahoru do ložnice po dřevěných volně visících schodech. Bylo jí divné, že se Nick tak dlouho koupe. K jejímu překvapení spal. Měl na sobě župan a volně nepříkrytý odfukoval na její posteli jako sladké miminko. Nechala ho tedy na dvě hodinky spát a mezitím si udělala nějaké lehké domácí práce.

Když se Anně udělalo o něco lépe, navštívil ji její ošetřující lékař. Byl to mladý a seriózní muž se srdcem na pravém místě. Procházel s ní celou léčbou už od samého začátku.

„Nevypadá to s Vámi moc dobře, paní Matsudová. Bylo by dobré se už rozhodnout. Dárce máme. Záleží jen na Vás.“ „Sám dobře víte, že ta operace nemá smysl,“ odpověděla Anna. „Povede ji ten nejlepší tým, který sám určím. Budou to ti nejlepší z nejlepších. Uděláme vše, co bude v našich silách.“ „Ale šance, že mé tělo ta játra přijme, je malá,“ „Je to risk, paní Matsudová, to nepopírám, ale když je tu byť i mizivá šance, jak Vám zachránit život, bez váhání to riziko podstoupím.“ „Nechci zemřít na operačním stole, pane doktore. Chci odejít v klidu doma. Ale velice si vážím Vaší péče, děkuji Vám za ty dlouhé roky, kdy jste se o mě tak staral. A neříkejte, že je to Vaše práce, vím, že máte dobré srdce,“ pousmála se. Muž v bílém plášti se začervenal. „Víte, Annie, pokud byste měla zájem, naše oddělení spolupracuje s výborným týmem psychologů.“ „Děkuji, doktore, ale to nebude nutné.“ „Ještě si to promyslete. Není zas tak pozdě. Je nejvyšší čas, ale není pozdě.“ „Jste hodný, pane doktore, ale já už nemám sílu bojovat. Zkusili jsme už tolik možností, že... Už chci mít klid.“

Víte, můj manžel, Nick, za tu dobu strašně zestárl. Zaslouží si žít plnohodnotný život se skvělou a hlavně zdravou ženou. Vždycky chtěl mít děti. A co mu dám já, doktore? Už se na mě nedívá tak, jako dřív. Vidím v jeho očích lítost.“ „Ann, nemyslíte, že kdyby Vás nemiloval, že už by Vás dávno opustil? Když jsem ho viděl na chodbě, jak si o Vás dělá starosti... Jste součástí jeho života, jste jeho rodina,“ snažil se ji podpořit. „Něco Vám povím, pane doktore. Asi před dvěma lety jsem si všimla, že se Nick strašně trápí. Trápilo ho to, že skoro tři roky v té době nefungoval jako muž, jestli mi rozumíte. A strašně ho šíralo to, že myslí na jiné ženy, ale přísahal mi, že mě miluje, že mi byl celou tu dobu věrný. Pamatuju si tenkrát ten rozhovor, jak klečel u mojí postele a brečel. Strašně se mi omlouval, že by mě nikdy nepodvedl, ale že to tak cítí, myslím fyzicky. Po dlouhém přemýšlení jsem mu nabídla, ať žije podle svých potřeb, že to chápu, protože mu nemůžu dát to, co jako muž potřebuje. Nick mi slíbil, že sice jeho tělo bude patřit jiným ženám, ale jeho srdce bude vždycky patřit mně a že já budu mít přede všemi vždycky přednost. A tak to i dodržel.“ „Obdivuju vás oba, že si tak vzájemně ustupujete a přitom na toho druhého nedáte dopustit,“ dodal doktor. „Ze začátku měl výčitky svědomí, i já jsem byla otažitá, ale člověk se nad to dokáže povznést, dokud ovšem cítí lásku toho druhého. Ale poslední dobou se změnil. Myslím, že v řadě jeho aférek našel ženu, která mi ukradla jeho srdce. Už to není jako dřív.“ „Proč myslíte?“ „Nějak to cítím,“ ukápla jí slza. „A proto chci ukončit léčbu a v klidu prožít naplno své poslední dny s Nickem a tou trochou lásky, která v něm ještě zbyla. Nechci mu být přítěží na dalších pět let.“ „To je od Vás šlechetné, ale jde o Váš život. Promluvte si s Nickem. Třeba je kvůli Vaší

nemoci ustaraný a proto se chová jinak. Nebo má problémy v kapele. Třeba to vypadá jinak než to je a Vy kvůli ničemu zahodíte život.“

Když měla Alicia hotovo, šla vzbudit Nicka. Posadila se na postel a políbila ho na líčku. Nick otevřel oči a protáhl se. „Už máš navařino?“ Pohladil ji po tváři. Alicia se pousmála. „Už dávno. Usnul jsi jako medvídek.“ „Jak to? Kolik je?“ Zazmatkoval. „Bude šest.“ „Cože?“ Vstal a začal se rychle oblékat. „Klid Nicku, mně přece nevadí, že sis zdřímnu. Potřebovals to.“ „Ještě žes mě vzbudila, musím jít,“ vzpomněl si totiž, že se chtěl za Annou na konci dne zastavit. Nepočítal s tím, že usne. Řítil se ze schodů jako velká voda. „Počkej přece, musíš něco sníst,“ pádila za ním Alicia. Nick šel po vůni ke sporáku, kde měla Alicia přikryté rolky s masem. Jednu si vzal do ruky a zakousl se. „Mmmm, je to výborné!“ „Nicku, vydrž chvíli. Nabalím ti alespoň do krabičky s sebou, ať už jedeš, kam chceš,“ zesmutněla. Nick vycítil, že ji něco trápí. Ale ona mu mlčky nachystala asi pět rolek do plastové krabičky. „Tu máš, musíš mít hlad.“ Nick jí dal smetanový polibek. „Děkuju, jsi skvělá. Tu krabičku ti večer přivezu,“ a odešel. Alicia se oblízla a pochválila své kuchařské umění: „Ale jo, je to dobrý.“

V zápětí zazvonil telefon. Volal kamarád Chuck.

„Proč jsi tak utekla?“ Vyčetl jí. Byli totiž domluvení, že ji zaveze domů. Jenom že Chuck nepočítal s tím, že se vrátí Nick.

„Promiň Chucku, úplně jsem na tebe zapoměla. Nick jel domů, tak jsem se s ním svezla,“ hájila se.

„A to tě jako jen tak zavezl domů?!“

„Chucku, to je výslech?!“

„Jistě že ne, ale mám o tebe strach. Nechci, aby tě vozil kde kdo. Chlapi jsou svině.“

„Chucku, jsem už velká. Navíc Nick je zlatý člověk.“

„Jo, to je... Poslyš Ali, nemáš chvíli? S Be jsme se nějak nepohodli a mám náladu pod psa. Zašla bys na jedno?“

Alicia se zamyslela: „A co kdybys přijel ty ke mně? Zvu tě na večeři! Uvařila jsem toho víc, budu ráda, když přijedeš,“ a Chuck nadšeně souhlasil.

Když Nick navštívil Annu, vypadala mnohem lépe než ráno. Už nezvracela, nekrvácela a barvu už měla taky lepší. Dokonce se na něj i usmála, když ho uviděla ve dveřích.

„Myslela jsem, že už nepříjdeš.“ „Odpusť,“ políbil ji na čele a posadil se na židli vedle lůžka. „Představ si, že jsem ve tři usnul a spal až skoro do šesti. Su hroznej.“ „Nejsi, bylo toho na tebe moc. Taky jsem se chvíli prospala.“ „Co výsledky? Neříkali něco o operaci?“ „Víš, Nicku,“ posadila se na posteli, „vlastně bych ti něco chtěla říct,“ a Nick ji drže za ruku bedlivě poslouchal. „Dlouho jsem přemýšlela a... A prosím tě, slib mi, že nebudeš vyvádět.“ „Jen mluv, Annie.“ „Chci přerušit léčbu.“

„Cože?!“ „Vím, že budeš na mě naštvanej, ale...“ „Annie, ty se musíš léčit!“ „Léčit co, Nicku? Chemoterapie ničí to, co je ve mně ještě zdravé. Dnešní ráno toho bylo důkazem. Já nechci umřít na nemocničním lůžku, Nicku.“ „Ale ty neumřeš! Půjdeš na tu operaci a všechno bude zase dobrý,“ říkal se slzami v očích. „Nicku, oba víme, že umřu a že ta operace je na nic. Moje tělo by ta játra nepřijalo, ani bych ten zákrok nepřežila. Ať je dají raději někomu, komu život skutečně zachrání. Proč si tím musíme pořád procházet? Dobře víš, že za několik měsíců umřu, tak proč pořád ty falešné naděje? To se s tím nemůžeš jednoduše smířit?!“ Rozplakala

se. „To teda nemůžu a nechci!“ Rozkřikl se slzavě. „Pro tohle jsem pět let nebojoval, pro tohle ne!“ Rozhodil ruce a začal neuroticky chodit po pokoji. „Nedokážu se jen tak smířit s tím, že všechno, co jsem dělal, všechno, čím jsme si prošli, bylo k ničemu!“ „To není pravda. Nebyl to sice plnohodnotný život, ale díky tobě byl důstojný. Pomoz mi ho prosím i důstojně dožít. Jen pár měsíců, o nic víc tě nežádám. Už jen pár měsíců.“

Nick se posadil na její postel a přitiskl své čelo k jejímu. Oba zavřeli oči. „Nedokážu se tvářit jako by nic. Nechci, abys odešla. Jsi součástí mého života. Dokázala jsi mi radit i v těch nejhorších chvílích.“ „Udělej mi laskavost, Nicku. Odvez mě odtud.“ „To nejde.“ „Odvez mě domů, prosím,“ žádala ho. „Přijdu za tebou zítra. Pokud nebudeš mít teploty a doktor shledá, že tě můžu odvést, odvezu tě,“ slíbil dívaje se jí do očí, i když vnitřně nesouhlasil. Anna ho děkovně objala.

O nedlouho skončily návštěvní hodiny a i Nick se musel odebrat domů.

Ještě chvíli seděl sám v autě na parkovišti před nemocnicí. Byl zklamaný. Ať bojoval sebevíc, musel přihlížet, jak jeho drahá pomalu umírá a on s tím nemohl nic dělat. Vnitřně ho to sžíralo a hledal způsob, jak z toho nátlaku ven. Někdy měl pocit, že se z toho zblázní.

Pak uviděl na sedadle spolujezdce malou krabičku a pousmál se. V ten moment ho cosi zahřálo u srdíčka. Dal si ji na klín a začal přikusovat amolety s masem.

Chudák Alicia. Pomyslel si. Chystala mi jídlo, nejspíš čekala, že tam s ní zůstanu navečer. Ta holka je do tebe blázen, Matsudo. Nezaslouží si, abys jí takhle lhal. Už jsi to měl dávno skončit, tak na co furt čekáš? Čím dýl to budeš protahovat, tím víc jí ublížíš. Ale co kdybych jí řekl pravdu? Ustála by to? To je příliš velké riziko. Ne, neustála by to. Bude si o tobě myslet, že jsi zrůda, když se za zády své nemocné ženy pelešíš s jinejma. Nepochopí to. Nepochopí, že s ní to bylo jiný. Raději ať pláče nad tím, že jsi bastard, kterej ji opustil, než aby si vyčítala, žeš ji zatáhl do svého mizerného špinavého života. Jenomže říct jí, že už ji nechceš nikdy vidět, už se nikdy nedotknout její hebké tváře, už nikdy necítit, jak se ti chvěje v náručí. Neslyšet její rozbušený srdce, necítit její vášnivý polibky a její vlhký horký tělo na svém, když se milujeme. Ach Bože, ta ženská je jak droga. Tak dlouho jsi byl zavřenej v hrobce. Žádná ženská v tobě nedokázala rozpálit takovej oheň jako tato. Vlastní žena už tě nepřitahuje. Ale neopustíš ji, zlomilo by ji to. Zemřela by žalem. Sama ti řekla, ať spáváš s jinejma, ale dohoda byla jasná: tvoje srdce bude vždycky patřit Anně. A tuhle dohodu jsi právě porušil.

„Už ani nevím, kdy jsme si takhle naposledy poseděli,“ posteskl si Chuck. Seděli s Aliciou u jídelního stolu a právě měli po večeři. „Jsem moc ráda, že ti chutnalo,“ usmála se. „Za to ty jsi toho moc nesnědla,“ podotkl Chuck. „Není mi nějak dobře, najím se později. A co jsi mi to vlastně chtěl říct?“ „Nic závažného, jen... Poslední dobou se s Be nějak hádáme.“ „Asi má starosti s malým, to se vyřeší,“ uklidňovala ho Alicia. Mezitím posbírala nadobí ze stolu a naskládala je do myčky. „To si nejsem tak jistý. Berenice mě podezírá, že se zajímám o jinou ženu.“ „Cože? To se divím. Nejspíš trávíš doma málo času. Měl bys míň pracovat. Ty a jiná žena? Vždyť to je přece směšné.“ Chuck se nadechl. „Víš, Ali, ono to není tak docela pravda. Poslední dobou si začínám uvědomovat, že má Berenice vlastně pravdu.“ „Ale prosím tě, to je blbost. Hlavně si to nesmíš vsugerovat.“ „Popravdě řečeno, já sám začínám mít pochybnosti. Po dlouhé době se tu objevila jedna žena, do které jsem byl kdysi blázen. Myslel jsem si, že když jsem si vzal krásnou Berenice, je všechno pryč, ale když se mi znova

přípletla do života...“ říkal zoufale. „Ach Chucku, pojď ke mně,“ objala ho. Chuck si ji posadil na klín a ona ho znovu pořádně bratrsky objala. Ve skutečnosti netušila, co se jí tím Chuck snažil naznačit. „Zjistil jsem, že Berenice jsem nikdy vnitřně nemiloval. Očarovala mě její krása.“ „Tomu nevěřím, Berenice je dobrá žena. A skvěle vychovává své syny. Stará se o domácnost. To nedělá žádná z manželek kapely. Zapomeň na tu krásnou neznámou a věnuj se svojí ženě. Trav s ní více času, s ní a s klukama. Brzy znovu najdeš, proč sis ji vzal.“ „Jsi skvělá, Ali,“ usmál se na ni. „Vždycky tu budu pro tebe, Chucku, jsi jako můj velký brácha a já tvá malá sestřička.“ „Jo, to seš,“ sklopil oči. „Měl bych už jít.“ Alicia vstala, ale podivila se, že tak najednou pospíchá.

Vyprovodila ho ke dveřím. Venku už se dávno setmělo. Na prahu se ještě rozloučili objetím.

Po chvíli k jejímu domu přijel černý sport'ák. Nick vystoupil a nesl Alicii prázdnou krabičku od svačiny, jak slíbil. Ale když uviděl na schodkách Chucka, jak objímá jeho Aliciu, zastavil se u branky.

„Neboj se, bude to dobré,“ řekla Alicia kamarádovi. „Od rozchodu se Sam su úplně mimo, všechno pak najednou nabralo takovej spád... Ale ty mě vždycky dokážeš naladit na tu správnou vlnu,“ pohladil ji po tváři. „Jsi ta nejlepší ženská na světě. Kdybych mohl, tak bych si tě hned vzal.“ Alicia se zasmála. „Ale prosím tě, to bys rychle utíkal. Ve skutečnosti jsem hrozná mrcha.“ „V tom případě jsi ta nejlepší mrcha, kterou jsem kdy poznal,“ a zahleděli si do očí.

Nick nasupeně čekal, co z toho dojemného románu vzejde.

„Sbohem Ali,“ řekl Chuck a políbil ji něžně na rty. Ona na chvíli zavřela oči.

To už bylo na Nicka silné kafe. *Kamarád?! To určitě! To můžete vykládat dětem do televize, ale mně ne!* Vzal její krabičku a hodil ji vši silou do popelnice za plotem.

„Co to bylo?“ polekala se Alicia. „Nejspíš nějaká kočka.“ Náhle uslyšeli nastartovat kola na plné otáčky a zahlédli černý vůz, který se mihl kolem jejího domu. „Ty snad někoho čekáš?“ podivil se Chuck. „To víš, že ne. To bylo velice divné,“ svařtila obočí. „No nic, tak já jdu. Ale kdybys chtěla, zůstanu tu s tebou.“ „Jsi laskavý, ale není třeba,“ pousmála se. „Pořádně se zamkni.“ „Neboj se,“ a vyprovodila ho k brance plotu. Na cestu mu ještě zamávala.

Tu si ve sporém světle lampy všimla, že je víko popelnice otevřené. Nahlédla dovnitř a na dně prázdné popelnice byla krabička. Alicia ji vytáhla. Byla to ta samá plastová krabička, do které odpoledne dala Nickovi jídlo. Pochopila, že tato malá nádobka s sebou nesla vzkaz.

Bože můj, byl tady. Nick tu byl a viděl Chucka, jak mě políbil. Nejspíš si to zle vyložil a naštvál se. Ach Nicku, Nicku...

Nick přijel do svého prázdného domu naštvaný sám na sebe. Klíče od auta mrskl na podlahu, černá kožená bunda letěla do obývacího křesla na sedačku. Okamžitě si musel nalít whisky. Pochopiv, že panáka do sebe hrkl na jeden nádech a sklenku mrštil o zem.

A to z kuchyně přiběhla služebná Carmen. „Copak se stalo, pane? Něco s paní?“ Nick se nadechl a vydechl. Chytl se za hlavu. „Ty ještě nespíš?“ „Čekala jsem na Vás, pane.“ „A proč? Máš padla, je pátek večer, běž se bavit! Všichni se baví, život jde dál! Jen tenhle starej vůl tu čeká na zázrak. Ale mě nikdo jebat nebude, to neda ne-e!“

Carmen si rozepnula dlouhé černé vlasy. „Chtěla jsem Vám být k dispozici, kdybyste něco potřeboval. Měl jste těžký den, potřebujete se uvolnit,“ přiblížila se. Začala mu masírovat hrudník. „Nemějte obavy, budu diskrétní.“ Nick se na ni podíval, jestli to myslí vážně. „Budu dělat, že jsem to neslyšel,“ a odešel nahoru. Carmen se urazila a rychlými kroky odešla do svého pokoje.